

[Tastesen]

Udvalget til valgs prøvelse har i et møde i dag behandlet denne sag, og jeg kan herefter på udvalgets vegne afgive følgende:

Indstilling.

Distriktsmontør Dycke Hoff godkendes som midlertidigt medlem af folketinget fra og med i dag, den 1. marts 1979.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Udvalgets ovennævnte indstilling vedtoges enstemmigt med 104 stemmer.

Den sidste sag på dagsordenen var:

3) Forespørgsel til statsministeren og udenrigsministeren:

Forespørgsel af Steen Folke (VS) og Waldorff (VS):

»Hvad kan ministrene oplyse om regeringens og regeringspartiernes langsigtede mål for samfundets udvikling?«

(Forespørgsel nr. XIV. Anmeldt 11/1 79. Fremme af foresp. vedt. 19/1 79).

*Forhandling***Steen Folke (VS):**

Det er jo en noget usædvanlig forespørgsel, VS har rejst. Den drejer sig ikke om Christiania – i hvert fald ikke specielt – den drejer sig heller ikke om renten eller betalingsbalancen eller andre af de økonomiske fænomener, som står centralt i den løbende politiske debat og beslutningsproces. Den drejer sig om noget mere overordnet og langsigtet. Man kunne også spørge: hvad er meningen med det hele? Den slags snakkes der ikke meget om på Christiansborg, måske bortset fra nu og da i korridorerne. Midt i en krisetid vil nogle måske også synes, at det er en luksus at tage en debat om de langsigtede mål med den førte politik. Det er vi uenige i.

Også forespørgerne mener, at krisen og dens følgevirkninger og krisepolitikken nødvendigvis må stå centralt i den politiske debat. Det er klart, at overenskomstafslutningerne er det vigtigste knudepunkt i denne tid.

De handler bl. a. om SV-regeringens overlevelsen eller fald.

Det er også klart, at arbejdsløsheden i disse år er et altoverskyggende hovedproblem. Det snakkes der da også meget om, bl. a. ved de årligt tilbagevendende forespørgselsdebatter herom, men hver gang kan man blot konstatere, at regeringen ikke har magtet, evnet eller villet gøre noget, som for alvor kunne reducere arbejdsløsheden. Den vokser og vokser, og det er tilsyneladende uafvendeligt.

I en situation, hvor problemerne blot tårner sig op, og hvor Anker Jørgensens regeringer i nu 4 år har demonstreret deres magtesløshed over for krisen, er det på tide at diskutere, hvor regeringens politik fører samfundet hen på lidt længere sigt. Jeg er godt klar over, at regeringen i dag er mere optaget af, hvad der sker i de næste 14 dage, men er det i virkeligheden ikke altid tilfældet?

Det er ikke nogen hemmelighed, at de to regeringspartiers langsigtede mål ikke uden videre er sammenfaldende. Socialdemokratiet vil have kapitalismen overbygget med såkaldt økonomisk demokrati, mens venstre foretrækker kræfternes frie spil, eventuelt garnet med lidt udbyttedeling. En række andre forskelle kunne fremdrages, men den populære fortolkning af socialdemokratiet som arbejdernes og venstre som arbejdsgivernes parti er ganske misvisende. De to partier er nemlig enige om det væsentligste: om opretholdelse af kapitalismen, om videreførelse af classesamarbejdet, om nødvendigheden af den såkaldte indkomstpøolitik, om udenrigs- og militærpolitikken, om det danske medlemskab af EF og NATO osv. Det er denne grundlæggende enighed, der har muliggjort SV-regeringen, og det er stort set mere kortsigtede og til dels taktiske uenigheder, der får regeringen til at knage i fugerne.

Efter forespørgernes mening er den politik, SV-regeringen fører, katastrofal, og den adskiller sig vel at mærke ikke væsentligt fra den politik, som blev ført af de forudgående socialdemokratiske mindretalsregeringer. Ikke blot har de regeringer, som hr. Anker Jørgensen har forestået, opgivet at gøre noget ved krisen. De har med hr. Grünbaums ord ført en reaktionær økonomisk politik, som direkte har forøget arbejdsløsheden. Hertil kommer den såkaldte indkomstpøolitik, hvis formål er at trykke reallønnen til fordel for kapitalens profitter. På længere sigt er den